

DUMINICA MIRONOSITELOR - Comentariu evanghelic al P. Alberto Maggi OSM
Mc 15,43-16,8

Când s-a făcut seară, întrucât era ziua Pregătirii, care este ajunul sâmbetei, a venit Iosif din Arimateea, membru respectat în Sinedriu, care aștepta și el împărăția lui Dumnezeu, și a îndrăznit să intre la Pilat și să ceară trupul lui Isus. Pilat s-a mirat că murise deja și, chemându-l pe centurion, l-a întrebat dacă a murit de mult. Aflând de la centurion, i-a dăruit lui Iosif trupul. După ce a cumpărat un giulgiu, l-a luat jos, l-a înfășurat în giulgiu și l-a pus într-un mormânt care fusese săpat în stâncă. Apoi a rostogolit piatra la intrarea în mormânt. Iar Maria Magdalena și Maria, mama lui Iosif, priveau unde l-au pus.

După ce a trecut sâmbăta, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacob, și Salome au cumpărat miresme ca să vină și să-l ungă. Și, dis-de-dimineată, în prima zi a săptămânii, au ajuns la mormânt când soarele răsărise și ziceau una către alta: „Cine ne va rostogoli piatra de la intrarea în mormânt?” Dar privind, au observat că piatra fusese rostogolită; deși era foarte mare. Intrând în mormânt, au văzut un tânăr așezat la dreapta, îmbrăcat cu o haină lungă, albă, și au fost cuprinse de spaimă. Dar el le-a zis: „Nu vă înspăimântați! Îl căutați pe Isus Nazarineanul, cel răstignit. A înviat, nu este aici! Iată locul în care îl puseseră. Dar mergeți și spuneți discipolilor lui și lui Petru că el merge înaintea voastră în Galileea. Acolo îl veți vedea după cum v-a spus”. Ieșind, au fugit de la mormânt, căci tremurau de spaimă și de uimire. și nu au spus nimănui pentru că se temeaua.

În cap. 16 evanghelistul Marcu scrie: **După ce a trecut sâmbăta, Maria Magdalena, Maria mama lui Iacob și Salome au cumpărat miresme ca să vină și să-l ungă.** Evanghelistul numește cele trei femei care formează grupul care a asistat la moartea lui Isus, iar Maria Magdalena în particular care a văzut unde a fost depus Isus.

Evanghelistul începe prezentarea învierii cu o deplângere, cu o acuză: **după ce a trecut sâmbăta.** Comunitatea lui Isus nu a acceptat încă noutatea adusă de Isus. Isus a ignorat legea Sabatului și ignorând legea Sabatului a provocat imediat ura omicidă din partea liderilor religioși și civili. Vă amintiți? Deja în cap 3 din această evanghelie, Isus încalcă legea Sabatului vindecând acel om cu brațul atrofiat (paralizat).

Vă amintesc că legea Sabatului nu era doar o poruncă, o poruncă la fel ca celelalte, ci era porunca prin excelență. De fapt, se întrebau cărturari și rabinii ”dintre toate poruncile, care este cea mai importantă?” Răspunsul era: este porunca pe care și Dumnezeu o respectă. Și care este porunca pe care și Dumnezeu o respectă? Era odihna Sabatului. Astfel: ”respectarea Sabatului echivala cu respectarea la toată legea și încălcarea Sabatului echivala cu încălcarea întregii legi, iar pentru aceasta era prevăzută pedeapsa cu moartea.

Ei bine, Isus a ignorat întotdeauna Sâmbăta, deoarece Isus ignora legea. În această Evanghelie termenul lege nu apare niciodată? Legea este mereu invocată în Evanghelii de către autoritățile religioase în apărarea privilegiilor și prestigiului acestora. Ați observat în celelalte Evanghelii? (având în vedere că Marcu nici măcar nu o numește). Dar în celelalte Evanghelii, atunci când autoritățile invocă legea divină, ați observat o particularitate? Este întotdeauna în apărarea lor, a prestigiului și puterii lor. Dar este posibil ca această lege divină să nu fie niciodată în favoarea poporului sau în favoarea oamenilor? Este posibil ca această lege divină să fie mereu în sens unic, întotdeauna în apărarea ”instituției religioase”? Atunci este ceva care nu funcționează, este ceva în neregulă.

Așadar, Isus se distanțează. El inaugurează o nouă relație cu Dumnezeu, care nu se bazează pe lege, ci pe iubire. Fiindcă Dumnezeul lui Isus este iubire și iubirea nu poate fi exprimată prin legi. Dar iubirea poate fi exprimată doar prin opere care comunică viață.

Iată de ce, în această Evanghelie, termenul lege nu există. Dar nu este ușor de a ne elibera de ea. Când toată viața ai în ADN acest sindrom al religiei, am fost educați să o respectăm, să o

venerem și să respectăm legea, iar Sabatul și Dumnezeu în cer îl respectă, atunci cine are curajul de a nu-l respecta? După ce Isus a murit, comunitatea este încă sub dependența legii.

Din cauza femeilor celebrăm Paștele trei zile mai târziu. Dacă ar fi mers mai repede la mormânt l-ar fi găsit deja deschis, dar în schimb au așteptat ca să treacă Sâmbăta și din cauza lor sărbătorim Paștele cu întârziere.

Așadar "**a trecut sâmbăta**". Acest lucru sugerează acuzația evanghelistului, cât este de dificil de a se elibera de religie, este dificil, de asemenea, pentru că această religie nu ne-a fost oferită, dar ne-a fost impusă. Impusă cu sperietoarea, cu terorismul religios, cu teama de pedeapsă, așadar omul are întotdeauna puțină frică de Dumnezeu, fie că încălca sau nu legea. Așadar, comunitatea a trebuit să aștepte sfârșitul sâmbătei pentru a merge la mormânt pentru a face ceva complet inutil, spune: **au cumpărat miresme ca să vină și să-l ungă**.

Acțiunea femeilor este inutilă, pentru că Isus a fost deja uns pentru înmormântare sa. La scurt timp înainte de capturarea sa în Betania, o femeie anonimă, care nu a avut nevoie să cumpere miresme, dar a dat ceea ce a avut, expresie a vieții sale, a uns capul lui Isus, ca un semn de consacrare regală a lui Cristos, cu un parfum de mare valoare. Era femeia, imaginea comunității, care s-a identificat cu Isus. Și Isus a spus "**aceasta este ungerea pentru îngroparea mea**".

Și era parfumul de viață care este mai puternic decât moartea.

Știm, în timp ce efectul morții este putoarea, duhoarea, efectul vieții este parfumul și cea aromă umple întreaga casa, întreaga viață. De aceea este unica acțiune din Evanghelii pe care Isus o cere în mod expres să fie cunoscută de toți. Isus spune: "**Adevăr vă spun că oriunde în lume va fi predicată Evanghelia se va aminti de ceea ce ea a făcut**" (Marcu 14,3-9).

Care este specificul Vestei cele Bune? Că viața este mai puternică decât moartea, că moartea nu întrerupe viața. Aceasta este Vestea cea Bună pe care oamenii o așteaptă, pentru că moartea fizică o avem cu toții în orizontul nostru, așadar Isus nu ne eliberează de frica de moarte, Isus ne eliberează de moartea în sine. Moartea nu ne întrerupe existența, așadar spune: "**acesta este conținutul Evangheliei, acesta trebuie să fie predicat**".

Așadar, Isus a fost uns și a vrut să facă să înțelegem că în momentul morții "să știți că voi continua să trăiasc". Deci, nu e duhoarea de moarte, ci parfumul de viață; dar toate acestea au fost uitate. Parfumul din Betania trebuia să ne amintească că viața, parfumul vieții este mai puternic decât moartea, iar femeia din Betania nu a trebuit să-și cumpere miresme, dar le avea pe ale sale.

Așadar aici merg pentru a onora o victimă care a fost acuzată pe nedrept.

Și, dis-de-dimineată, și aici este o expresie ciudată: **unul după Sabat**, Evanghelistul nu scrie "**prima zi a săptămânii**", dar folosește cuvântul "**unul**", "**au venit la mormânt când soarele răsărise**". În loc să scrie - așa cum ar fi trebui **prima zi**, folosește **unul a săptămânii**, de ce această expresie ciudată? Pentru că evanghelistul se referă la cartea Genezei (1,5), în prezentarea creației, unde abia a creat lumina, scrie autorul, "**și a fost o seară și a fost dimineată, ziua unul**" sau ziua întâi sau prima zi.

Așadar evanghelistul indică momentul de descoperire a învierii lui Isus, ziua întâi, ceea a noii și definitivei creații. Evanghelistul vrea să spună: aceasta era creația realizată de Dumnezeu! Nu era un om care sfârșia viața sa cu moartea, ci un om care, precum Dumnezeu, avea o viață capabilă să depășească moartea.

Iată de ce scrie evanghelistul "**ziua unu a săptămânii**" după care nu urmează altă adnotație. Nu mai sunt alte zile care urmează. Este numărul care indică creația definitivă. Și oamenii care fac parte din această nouă creație, niciunul nu va merge spre moarte. Ei nu vor experimenta moartea.

Și "**dis de dimineată**" - înseamnă atunci când este încă întuneric - unul a săptămânii vin la mormânt - și aici evanghelistul ne face deja să înțelegem în prealabil, cum se va termina acest episod – **când Soarele răsărise**. **Răsărise soarele** este expresia care are aceleași elemente ale frazei pe care le-a folosit în parabola celor patru terenuri (4,6). Cunoaștem cu toții această parabolă; Isus arată care este efectul mesajului său. El spune că Semănătorului aruncă sămânța; o parte a ajuns pe drum și au venit păsările și au luat-o, și Isus explică el însuși această parabolă, spunând că acest

lucru se întâmplă la cei care sunt victimele lui Satan, care reprezintă puterea; sunt complet refractari la mesajul meu.

Am văzut că cei care aspiră la putere și cei care sunt supuși ei, văd în mesajul lui Isus un atentat la puterea lor, la ambiția lor sau la siguranța lor. Deci, această primă categorie este complet străină.

Cealaltă în schimb, a primit prin mesaj bucuria și sunt cei în care sămânța cade, prinde rădăcină, dar terenul era pietros, de aceea, când **"soarele răsare"**, aceeași expresie, soarele, care este sursa de viață pentru plantă, în schimb are un efect mortal: planta se uscă.

Vina nu este a soarelui, este vina plantei care nu a prins rădăcini. Și însuși Isus, explică această atitudine spunând că sunt cei care primesc cu entuziasm, cu bucurie, această Vestă Bună, dar când își dau seama că, pentru a fi fideli acestei Vești Bune se merge spre opoziție, spre persecuție, cad. Și iată ce scrie evanghelistul: **mesajul nu a prins rădăcini în ei.**

Deci, aceasta este un avertisment foarte important: Atenție! Dacă mesajul nu este înrădăcinat în noi până a deveni propria noastră persoană, și noi să devenim mesajul, dar rămâne un Cod extern de comportament, la prima dificultate, la prima opoziție, la prima persecuție, se prăbușește.

Să facem un exemplu a ceea ce înseamnă că mesajul nu a prins rădăcini în noi: există oameni care spun că iubesc, că iartă pentru că Cristos a spus să o facă, o fac de dragul Domnului, o fac din caritate creștină. Iată, înseamnă că mesajul nu a prins rădăcini în ei. Ei au nevoie de ceva exterior lor pentru a iubi. Știți, există anumite expresii de iubire care sunt aproape umiliante, "o fac din caritate creștină", adică "dacă ar fi după mine ai putea să și mori, te iert pentru că Domnul spune în Evanghelie pe care trebuie să iertăm, dar dacă ar fi după mine nu ai scăpa așa ușor" ...

Iată, atenție! Fiindcă atunci când pentru a iubi, a ierta, a condive, trebuie să ne sprijinim de mesajul lui Isus, de Evanghelia sa, înseamnă că nu a prins rădăcini în noi, aceasta înseamnă că nu este înrădăcinată.

Așadar aceasta este situația femeilor. Vine timpul persecuției și planta se usuca. Dar soarele este sursa vieții, iar aici evanghelistul, prin această imagine ne indică faptul că opoziția, defăimarea și persecuția – pe care desigur, nimeni nu este un masochist care merge în căutarea lor - iar atunci când acestea vin, ele nu sunt situații negative ci pozitive, deoarece, precum soarele face bine plantei și o întărește și o face să crească, tot așa și persecuția face să crească comunitatea, face să crească persoana, individul.

Dacă ați prins rădăcini. Dar , din moment ce mesajul lui Isus nu a prins rădăcini în ei, Isus a ignorat mereu ziua Sabatului, Isus a spus mereu că relația cu Dumnezeu nu se bazează pe ascultarea de Legea Sa, ci prin acceptarea iubirii sale, acestea încă nu s-a realizat. Așadar, mesajul lui Isus încă nu a prins rădăcini în ele.

Deci, evanghelistul ne dă aceasta indicație **"soarele a răsărit"**. Și , în comentariul lui Isus, sunt cei care aud Cuvântul imediat și îl primesc cu bucurie, dar nu au rădăcini în ei înșiși; sunt nestatornici și atunci când persecuția vine din cauza Cuvântului, imediat cad. Evanghelistul cu această indicație **"soarele a răsărit"**, ne lasă în suspans ... ce se va întâmpla?

Soarele va usca planta sau îi va da forța să crească? Dar să vedem.

Și ziceau una către alta „Cine ne va rostogoli piatra de la intrarea în mormânt?” Este o expresie populară, care derivă din ritualurile funerare antice și pe care le folosim încă în limbajul nostru, atunci când spunem "să punem o piatră deasupra". Ce înseamnă aceasta? Se reface obiceiurile funerare; în trecut, cei morți se îngropau într-o peșteră și o piatră se pune pentru a o închide. Piatra întrerupea radical și definitiv relația cu persoana decedată, care acum aparținea tărâmul morților, și el se afla de cealaltă parte . Însemna ceva care definitiv si iremediabil sa încheiat.

Deci, preocuparea lor era aceasta piatra care împiedică comunicarea dintre lumea celor vii și al celor morți, era preocuparea lor. **Dar ridicând privirea, au observat că piatra fusese rostogolită; deși era foarte mare.** Am spus deja că era dimineața devreme, la răsăritul soarelui; este lumina noii zile, noua și definitivă zi în care a fost creată lumina. Începe să ilumineze femeile care, în sfârșit, observă, evanghelistul nu spune că ele văd, spune că observă, încep să înțeleagă, că

piatra nu închidea mormântul. Piatra nu a închis niciodată mormântul, fiindcă niciodată Isus a rămas închis în mormânt. Isus și-a continuat viața sa într-o manieră definitivă.

Observați subtilitatea evanghelistului, care este deasemenea importantă și pentru situația noastră, a relația noastră cu persoanele dragi, care au trecut prin moarte. Acestea sunt indicii concrete pe care evanghelistul ni le dă: atâta timp cât femeile erau preocupate de piatră, pe care, după cum am văzut, era foarte mare, ele nu știu cum să facă. Dar, spune evanghelistul, **ridicând privire**, adică să nu mai privească la ele ei înșiși, ci să-și depășească orizontul lor, își dau seama că motivul de care se preocupau este inexistent.

Subtilitatea psihologică de Marcu este extraordinară. Atâta timp cât privesc doar preocupările lor, ei nu-și dau seama de realitate. Ridicând privirea, își dau seama că motivul de care se preocupau nu există. Și este de o finețe psihologică incredibilă, această observație a lui Marcu: atâta timp cât suntem concentrați asupra problemele, preocupările sau grijilor noastre, și dacă nu ridicăm privirea, nu vedem că această problemă, această preocupare, sau aceasta grijă era inexistentă.

Deci, ele sunt preocupate de "**Cine ne va rostogoli piatra care este foarte mare?**" Dar de ce ? Pentru că nu-și ridicau privirea. Ridicând privirea au văzut că piatră nu închidea mormântul. Piatra, pe cât de mare era - și evanghelist subliniază că piatra era foarte mare - nu putea împiedica puterea viații să se manifeste. **Moartea nu este o condiție definitivă și nu întrerupe viața.**

Toți evangheliștii, într-o manieră sau alta, ne dau aceste indicații. Și este foarte interesant de a vedea în Evanghelia lui Ioan cum este prezentată figura Mariei Magdalena, care plânge spre mormânt. Șu nu-și dă seama că Isus, viu, era în spatele ei. Atâta timp cât Maria Magdalena plânge îndreptată către mormânt nu simte că cel pe care ea îl plânge ca fiind mort, era viu și dătător de viață în spatele ei.

Numai atunci când se întoarce, atunci încetează să privească spre locul morții, își dă seama că există cel viu. Deci, vedem că mesajul evangheliștilor este același, dar modalitatea de prezentare este diferită. Așadar, atâta timp cât privim către moarte, nu observăm prezența celui viu, care trăiește.

Deci, femeile privesc - verbul (*qewrśw*) se referă la incapacitatea de a înțelege - și încă nu ajung să vadă. Ce vrea să spună evanghelistul? Cu toate declarațiile lui Isus despre moartea și învierea Sa, ei încă nu înțeleg. Mormântul, pentru discipolii săi, ar fi trebuit să rămână mereu deschis, sunt ei care se gândeau că a fost închis.

Intrând în mormânt, au văzut iată în sfârșit încep să vadă, în timp ce înainte observau ... și pe cine găsesc? Același personaj de la arestarea lui Isus: **un tânăr**. Termenul grec pentru a indica acest tânăr apare în Evanghelia doar în aceste două episoade. Și nu este întâmplător.

Am spus că evangheliștii sunt mari scriitori, dar acești scriitori au scris după regulile gramaticale, după normele literare ale epocii ... aceste reguli care le-a adoptat marele Rabbi Hillel, cele Treisprezece Regulile de scriere. Una dintre aceste reguli spunea: atunci când vrei să pui în relație două episoade, două adevăruri, trebuie să folosești același termen numai în aceste două episoade. Este ceea ce fac evangheliștii.

În Evangheliile anumite episoade sunt colegate de prezența, numai din aceste episoade, a unui termen care nu mai apare. Astfel, termenul de "**tânăr**" îl găsim în momentul capturării a lui Isus " și aici când intră în mormânt. Găsesc același identic tânăr, cel care a fugit gol.

Așezat la dreapta, la dreapta de ce? Nu ne spune; așezat la dreapta la ce anume? Evanghelistul nu ne spune. Dar evanghelistul ne dă indicații interesante. Intrând în mormânt, nu găsesc un om mort, dar găsesc un viu, mai mult, un viu în maxima sa exuberanță . Amintesc că tânărul era la vârsta căsătoriei, în jur de optsprezece ani. Găsesc acest tânăr de vârsta casatoriei, care era așezat.

Stătea la dreapta la ce anume? Evanghelistul nu ne spune. Pentru că see refec la cuvintele lui Isus, atunci când, în fața marelui preot, a spus (Marcu 14,62): "**veți vedea pe Fiul omului șezând la dreapta puterii lui Dumnezeu venind pe norii cerului**", care era o citare din Psalmul 110,1 , în care Dumnezeu se adresa lui Mesia spunând: "**Stai la dreapta mea**".

Și spre sfârșitul Evangheliei, se spune că Isus cel înviat a fost înălțat la cer, unde stă la dreapta. Ce înseamnă "a sta la dreapta"? Evanghelistul se reface la ceremonialul epocii în care, alături de împărat sau rege, la dreapta lor, stătea cel care deținea aceeași putere a sa. Apoi, acest **"a sta la dreapta"**, care apare în momentul învierii, este un denunț pe care evanghelistul îl face autorităților religioase: acel om pe care voi l-ați acuzat ca pe un criminal și l-ați ucis precum un blasfemiator, hulitor, în realitate avea condiția sau starea divină.

Așadar, acest tânăr care stă de-a dreapta, reprezintă pe Isus în deplinătatea condiției sale divine.

Vă amintiți, acest tânăr era acoperit cu o pânză de înmormântare, atunci când îl capturează, lăsând pânză de înmormântare, simbolul morții sale din mâinile soldaților, și fuge gol, dar nu rămâne gol.

"Este acoperit cu " ... acest verb **"a acoperii, a îmbrăca"** în Evanghelia după Marcu apare doar în momentul prinderii tânărului și aici. Evanghelistul vrea să ne spună: **"Atenție că aceasta este același personaj"**, **"îmbrăcat într-un haină albă"**, este haina celui înviat. Deci, prin acest tânăr, evanghelistul vrea ca noi să înțelegem experiența comunității creștine despre Cristos deja înviat.

Femeile în schimb, sunt cuprinse de spaimă și abătute. Faptul că Isus continuă să fie în viață, vom vedea, nu este un anunț plăcut, ci dimpotrivă aduce spaimă, panică și dezamăgire în comunitatea sa. Atunci când intră în mormânt, nu găsesc un mort, ci găsesc un viu și îl găsesc în cea mai mare splendoarea a condiției divine.

Stând la dreapta, adică în condiția divină, și acoperit (nu a rămas gol) ... moartea nu-l lasă gol. Moartea îi permite să fie acoperit cu această haină albă. Albul este culoarea de înviere, deja această culoare apare la momentul transfigurării. Așadar moartea nu-l lasă pe om în aceeași situație ca și înainte, dar îl îmbracă cu o stare și cu o situație nouă imens mai de mare decât cea cunoscută.

Dar el le-a zis: Nu vă înspăimântați! Nu este o invitație, ci un ordin. Deci, acest tânăr, care se adresează în mod imperative femeilor - și, natural Isus este unicul care putea vorbi în această manieră - **Nu vă înspăimântați! Îl căutați pe Isus Nazarineanul, cel răstignit. A înviat, nu este aici! Iată locul în care îl pusese.**

Femeile s-au greșit, ele căutau cadavrul Nazarineanului, un apelativ care indica "originea lui Isus, și în schimb găsesc un viu. Ele căutau cadavrul unui răstignit și găsesc un viu. Dar să privim acuza pe care le-o face acest tânăr. **"căutați pe Isus Nazarineanul"**, Nazaret indică locul de origine a lui Isus, Nazaret din Galileea, loc care era turbulent, agitat, și scrie Iosif Flavio, că galileeni sunt turbulenți de mici. Galileea era regiunea de nord, locuite de cei săraci și era în revoltă continuă. Și Nazaret, în special, era unul dintre adăposturile acestor naționaliști.

A spune că Isus a fost un galilean înseamnă că era nesupus; a spune că Isus era Nazarinean, înseamnă că era un rebel. Deci **"căutați pe rebelul executat? Și iată acuza: căutați pe cel răstignit? Pe cel crucificat? De ce l-au crucificat pe Isus?** După legislația evreiască Isus trebuia să fie omorât cu pietre, după legile romane, Isus trebuia să fie decapitat. Dar de ce nu au ales cea care era o manieră de înfligere a condamnărilor capitale și aleg pe ceea care era o tortură lentă, crucea, rezervată doar celor care era pleava societății. De ce Isus nu a fost lapidat? De ce Isus nu a fost decapitat? Era prea ușoară această moarte. Ar fi cauzat cultul unui martir. Mai mari preoților, cărturarii ... ei da că înțeleg, care cunosc scriptura! Ei au cautat o moarte atât de rușinoasă pentru Isus, care să pună capăt oricărei îndoieli: acest Om nu numai că nu vine de la Dumnezeu, dar este chiar blestemat de Dumnezeu.

Cum a-ți putut crede unui asemenea om? Un om care a spus că era greșită legea lui Dumnezeu! Dar acesta este un nebun, un hulitor! Dar cum puteți urma acest om care spune că este Fiul lui Dumnezeu? Acesta este fiul lui Belzebul, este un vrăjitor.

Așadar, nu era suficient pentru a-l uide cu pietre, ar fi creat un martir. Nu era suficient pentru a decapita, ar fi creat un erou împotriva romanilor. Deci ei au ales, într-o manieră perfidă, chiar diabolică, pedeapsa, tortura, care era rezervată, după cu cartea Deuteronomului, celui blestemat de Dumnezeu.

Moartea pe cruce era ceva oribil, ceva groaznic; o tortură lentă care producea moartea în final după trei sau patru zile. Acesta era rezervat pentru pleava societății, și era atât de groaznică

încât în Biblie era pedeapsa cu moartea despre care se spunea că era rezervată celor pe care Dumnezeu i-a refuzat, i-a blestemat.

Iată așadar ce sfârșit a avut Isus al vostru! Priviți ce sfârșit a avut, este crucificat, este blestemat de Dumnezeu! Deci, nu este adevărat ceea ce a spus el. N-o să îndrăzniți să puneți la îndoială Biblia! Biblia spune că oricine care atârână pe lemn este blestemat. Vedeți că nu este adevărat că acest om era Fiul lui Dumnezeu, dar era blestemat de Dumnezeu?

Așadar, acest tânăr, care este Isus, le muștră: **pe cine căutați, pe acel rebel? Pe cine căutați, pe cel crucificat? A înviat și nu este aici.** Mormântul nu este locul pentru cei care au înviat. Acest lucru este atât de clar în Evangheliile, în toate Evangheliile, încât nu se înțelege cum mai târziu în creștinism a apărut acest cult al morților, acest cult a cimitirelor, care este complet străin vestei Evangheliei.

În Evanghelia lui Luca, ba chiar și atunci când femeile încercă să meargă la mormânt și găsit drumul blocat de către două persoane care spun "ce faceți? De ce să căutați printre cei morți cine este în viață?

Decideți-vă, sau a murit, și atunci acomodativă la mormânt, sau este în viață, atunci stânga împrejur, mergeți și continuați mereu împreună cu el.

Așadar, Evangheliile sunt foarte clare. Relația cu cei dragi ai noștri care au trecut prin moarte trebuie să fie clară: sau plângem un mort, sau continuăm să sperimentăm și să trăim cu cel care este viu. Nu putem amesteca cele două lucruri. Nu putem plânge morții și, în același timp, să credem că el este viu; sau este viu sau este mort.

În această Evanghelie Isus spune foarte clar: **"Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morți, ci este Dumnezeul celor vii"**. Dumnezeul lui Isus nu învie morții, Dumnezeul lui Isus comunică celor vii o viață de calitate, care este a Sa, și care este capabilă să depășească. să învingă moartea. Cei dragi ai noștri nu au experimentat moartea, dar continua existența lor.

Așadar, trebuie să decidem: sau mergem spre mormânt pentru a plânge pe cel mort, sau, precum femeile, ne ridicăm privirea - precum Maria din Magdala - privim înapoi și ne dăm seama că cei dragi ai noștri continua să trăiască cu noi, dar într-o manieră mult mai intensă și mai puternică. În deplinătatea sferei lui Dumnezeu iubirea pe care ne-o purtau înainte este amplificată de însăși iubirea lui Dumnezeu.

Deci aceasta este anunțul pe care ni-l dă evanghelistul. Omagiu lor, aceste arome sau miresme cu care au vrut să-l ungă pe Isus, este complet inutil. Erau uleiuri erau morți, dar Isus nu este în mormânt. Locul morții nu poate deține pe cel care este viu, care trăiește.

Dar, și iată mandatul tânărului, care este Isus, **mergeți**. Deci însuși Isus, tânărul, le invită la o întoarcere radicală. Orientarea comunității creștine nu este mormântul, ci este lumea, unde este viața. **Mergeți și spuneți discipolilor lui și lui Petru**, este straniu, cum de Petru este separat de discipoli și este numit și este unica oară când Isus se adresează la Simeon cu supranumele negativ? Pentru că este discipolul care și-a renegat complet pe maestrul său și nu mai face parte dintre discipolii săi.

Vă amintiți de interogarea dramatică atunci când funcționarul spune: **"Nu cumva ești și tu unul din ucenicii Lui? Petru a început să se jure, "Nu, nu sunt!"** Petru nu face parte din discipolii săi.

Apoi Isus, tânărul, spune: **"mergeți și spuneți ucenicilor Lui și lui Petru**, Petru nu mai face parte din comunitatea de ucenici, dar Isus poate fi abandonat de către ucenici, poate fi trădat de Petru, dar Isus este iubirea fidelă care poate fi abandonată, dar nu abandonează. Isus este iubirea fidelă care pot fi trădată, dar care nu trădează niciodată.

Așadar recuperează, de asemenea, trădătorul care a spus că nu are nimic de-a face cu el. **"mergeți și spuneți ucenicilor Lui și lui Petru că el merge înaintea voastră în Galileea. Acolo îl veți vedea după cum v-a spus.** Tânărul, care este Isus, dă misiunea femeilor să meargă la ucenici și la Petru, dar nu le însărcinează să anunțe ceea ce au văzut. Este straniu. Ar fi trebuit să spună: **mergeți să le spuneți că mormântul este gol.** Nu au această misiune.

Credința în înviere nu are ca fundament un mormânt gol, un anunț, o proclamație, ci doar experiența întâlnirii cu Cristos cel înviat. Nu se poate crede că Cristos a înviat doar pentru că

mormântul este gol ... Aici noi ne-am aștepta ca tânărul, Isus să spună: **mergeți și spuneți ucenicilor Lui și lui Petru, că mormântul este gol**, deci Isus a înviat. De ce nu le dă acest anunț?

Pentru că Cristos a înviat nu se poate crede doar pentru un anunț, pentru o proclamație, ci numai printr-o întâlnire personală. Iată de ce spune: **că el merge înaintea voastră în Galileea, Acolo îl veți**. Și pentru a-l vedea pe Isus, primul lucru pe care trebuie să-l facă este să abandoneze Ierusalimul. Oricine rămâne în interiorul instituției religioase, care este lumea întunericului, nu poate vedea lumina. Oricine rămâne supus la o lume dominată de moarte, nu poate face experiența de viață, de aceea dacă vrei să faci experiența lui Cristos înviat trebuie, fără întârziere, să renunțe la Ierusalim, locul morții.

Să meargă în Galileea. De ce în Galileea? Galileea este locul unde Isus a început activitatea sa, unde Isus a proclamat mesajul său. Această merg în Galileea este un verb dinamic de mișcare, care desigur nu înseamnă **a merge din punct de vedere fizic** în această regiune de nord, ci **a trăi mesajul său. Acolo îl veți vedea**. Verbul "a vedea" pe care îl folosește evanghelistul, nu indică o vedere fizică, ci o experiență interioară profundă.

Nu sunt viziuni acele pe care Isus le anunță și le garantează, ci o experiență interioară profundă. Și acest lucru este valabil mereu, pentru totdeauna. Nu se poate crede că Isus a fost înviat, atâta timp cât nu l-au sperimentat în propria noastră existență. Și cum o putem face?

Atunci când se acceptă mesajul lui Isus, în interior, și se traduce în comportament de iubire și de servire, de condividere către alții, se experimentează în interiorul nostru o putere infinită, în creștere, sperimentăm în sinea noastră o energie vitală care ne face să simțim fără îndoială că Cristos este viu, pentru că noi suntem vii.

Când ne ridicăm nivelul iubirii noastre, ne punem viața noastră în sintonie cu cea a lui Dumnezeu, viața noastră și cea a lui Dumnezeu se leagă, și din acel moment nu mai avem nici o îndoială, din acel moment nu se crede într-un eveniment, se experimentează! Și viața se schimbă complet.

Așadar. proclamarea tânărul, care reprezintă Isus, spune: "**Acolo îl veți vedea după cum v-a spus**". Moartea lui Isus nu a pus capăt misiunii sale, dimpotrivă Isus în Galileea a început activitatea Sa și în Galileea ucenicii trebuie să o continue pe a lor. "**Îndepărtați-vă de " instituție religioasă, nu mergeți să dați de seamă și să anunțați mai marilor preoților, cărturarilor, fariseilor!"**

Isus va spune într-o altă Evanghelie "**nu dați lucrurile sfinte câinilor**". Persoanelor religioase acest mesaj nu numai nu le interesează, ci chiar le deranjează. "**Mergeți în Galileea**", regiunea Galileii era exclusă de Dumnezeu, era regiunea cu oameni semi-păgâne. Și "de la ei trebuie anunțată Vestea cea Bună, de la cei care erau considerați excluși de religie, de acolo trebuie să semănăm. Și nu printre cei care se consideră pe primul loc în Împărăția cerurilor!

Astfel ordinul, mandatul este clar. Mergeți și vestiți acolo în Galileea, ceea ce Isus a spus și care aici confirmă, "**Când voi fi mort vă preced în Galileea**", și astfel acolo au posibilitatea de a face această experiență.

Dar iată finalul uimitor, dramatic, a acestei Evangheli. Se pune întrebarea: cu ce curaj Biserica primară s-a prezentat cu un astfel de mesaj, anunț. Dacă nu ar fi avut mai mult decât puternică certitudinea că Isus viu, acesta este mesaj falimentar, până și ai săi până la ultimul nu au crezut, ba mai mult comunitatea lui Isus îl boicota, boicota mesajul său, atât de mare era dezamăgirea morții sale. De fapt, să auzim finalul.

Ieșind, au fugit de la mormânt, căci tremurau de spaimă și de uimire. și nu au spus nimănui pentru că se temeaua.

Deci fug de la mormânt, nu merg la discipoli, ucenicii, nu merg la Petru, nu poartă "**anunțul să meargă în Galileea, și nu spun nimic la nimeni**". Este dramatic această final a lui Isus. De ce? Pentru că întâlnirea cu tânărul, care este figura lui Cristos înviat, este o mare dezamăgire. Este prăbușirea oricărei speranțe, este colapsul oricărui vis. Avem în Evanghelia lui Luca, atunci când Isus întâlnește pe cei doi ucenici pe drumul spre Emaus, ce spun acestea? Povestesc marea lor dezamăgire, spun "**am sperat că el era, dar în schimb este mort**" (Luca 24,21).

Dacă a murit un Cristos se va face un altul. Deci, Dacă Isus este mort, se vede că nu era Mesia. Pentru tradiția evreiască Mesia nu putea să moară, așadar, în mod paradoxal, ucenicii erau

mai liniștiți dacă Isus era mort, decât să-l regăsească în viață. Pentru că dacă era mort, înseamna "bine, răbdare, dar acum Dumnezeu va ridica cu siguranță un alt Mesia, care în sfârșit va restaura împărăția lui David, în sfârșit va impune Legea și în cele din urmă va domina neamurile, păgânii"; era aceasta ceea ce ei așteptau.

Amintiți-vă, de episodul din Faptele Apostolilor, rezistența la această idee! Deci este durere pentru moartea lui Isus, merg să-l ungă, a-i aduce omagiu unui martir, dar mort Cristos se face un altul. Dar în schimb, dragi mei, acest Cristos nu a murit, el este viu. Dar, atunci dacă Cristos este viu, este în viață este sfârșitul visei de restaurare a monarhiei lui David, este sfârșitul visei iluzorii ale lui Israel pentru a fi poporul ales, dar mai ales, uauu, Isus este viu, și prin ce a trebuit să trecă! Ce fel de moarte a trebuit să îndure, ce fel de pedeapsa!

Deci, femeile au mers să aducă omagiu unui Mesia învins, așa cum au spus și ucenicii către Emaus **"am sperat că el va răscumpăra pe Israel"**. Isus era mort, dar Dumnezeu va ridica fără îndoială un Mesia mai puternic care să elibereze pe Israel. În schimb, Isus este viu. Faptul că Isus este viu nu produce bucurie, dar produce o mare dezamăgire. Învierea Sa înseamnă că nu trebuie să aștepte un alt Mesia.

Visele de glorie sunt definitiv distruse. Nu va fi nici o restaurare a monarhiei, nici răzbunarea asupra romanilor, nici dominația altor popoare. Nimic din toate acestea. Prea greu de acceptat, mai bine să nu spunem nimic la nimeni. Acesta este finalul dramatic, șocant al Evangheliei lui Marcu. Iată de ce, acest final scandaliza, și mai târziu, în secolul al doilea au fost adăugate trei diferite sfârșituri.

Ceea ce avem în prezent, nu fac parte din Evanghelia lui Marcu, deci nu au statura sa literară, nici bogăția sa spirituală, dar este rodul experienței comunității creștine care vrând sau nu , a trebuit să facă conturile cu acest Cristos înviat și vrem să vedem doar finalul.

"Domnul Isus, după ce a vorbit cu ei, a fost înălțat la cer și stă la dreapta lui Dumnezeu". Înălțarea lui Isus nu înseamnă îndepărtarea de viața oamenilor, ci o profundă mijlocire mult mai puternică, **"așezat la dreapta lui Dumnezeu "** înseamnă că prin Isus, omul condamnat la moarte ca un criminal, se manifestă plinătatea condiției divine. Isus nu este absent, dar Isus este prezent într-o manieră și mai puternică . De fapt, iată acest final care ne place al Evangheliei **"așadar au plecat"** – a fost necesar de vreo 20 de ani înainte de a ajunge la această concluzie - **"au plecat și au predicat pretutindeni, în timp ce Domnul lucra împreună cu ei"**.

Așadar, Domnul Isus înălțat la cer nu este departe de oameni, dar este în viața lor și de a lucra intens împreună cu ei. Nu-l mai numesc Isus, îl numesc deja Domnul. Au înțeles că în Isus se manifestă plinătatea stării divine, a condiției divine.

"Și întărea Cuvântul cu semnele care-i însoțea", acesta este un final adăugat care nu este a lui Marcu, dar nu pentru aceasta mai puțin adevărat al Evangheliei. Domnul nu este absent din viețile celor care transmit mesajul său, dar îi susține și îi întărește.

Și acesta este sfârșitul Evangheliei lui Marcu.